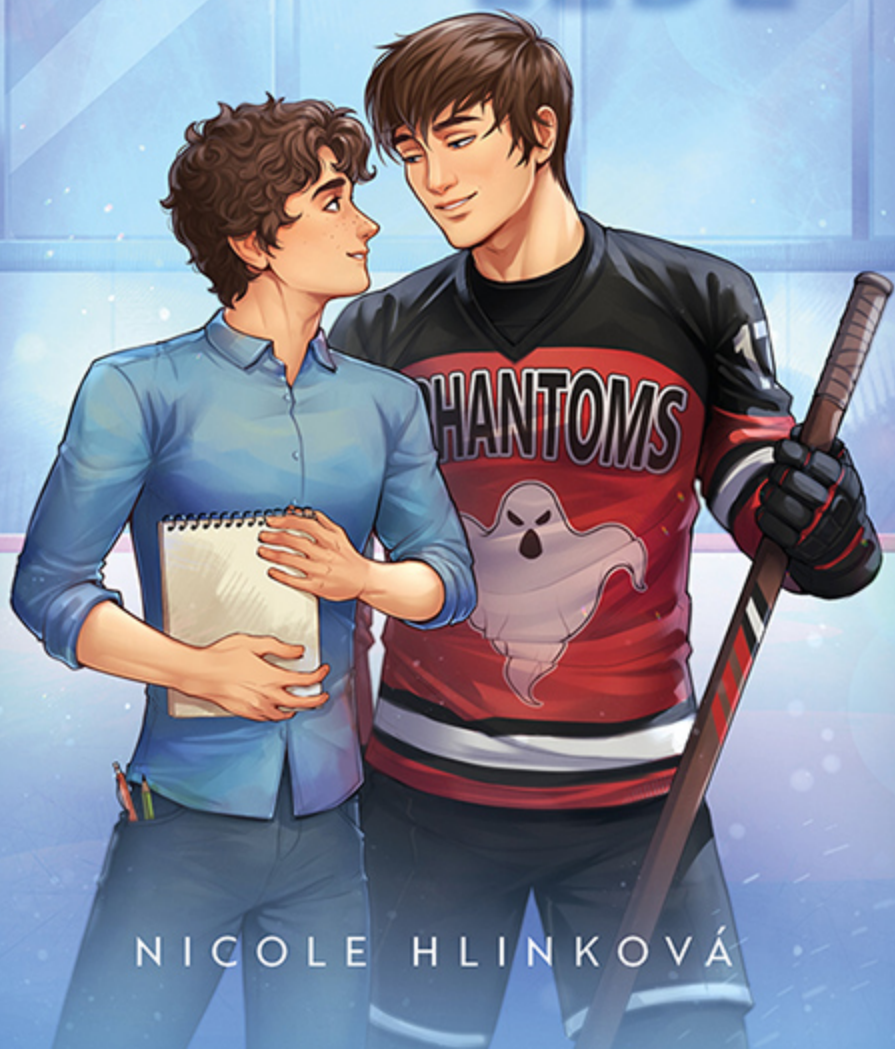

HRA NA TENKÉM LEDĚ

*Když se touha
vymkne kontrole...*

NICOLE HLINKOVÁ

HRA NA TENKÉM LEDĚ

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Nicole Hlinková, 2026

Cover © Linda Noeran, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8685-5 (pdf)

NICOLE HLINKOVÁ

HRA NA TENKÉM LEDĚ

*Věnováno mému Danovi. Tahle kniha by bez tebe nikdy
nevznikla – miluju tě.*

Dále věnováno Anetce, Ellence, Míše a zbytku mojí rodiny.

PLAYLIST

LEONARDO

Jimmy Eat World – The Middle
Artemas – I Like the Way You Kiss Me
Arctic Monkeys – One for the Road
Oasis – Wonderwall
Plain White T's – Hey There Delilah
Tate McRae – Sports Car
Hozier – Eat Your Young
Hozier – Take Me to Church
Troye Sivan – Strawberries & Cigarettes
Calvin Harris (feat. Ellie Goulding) – Outside
Arctic Monkeys – I Wanna Be Yours
Chase Atlantic – Slow Down
Lit – My Own Worst Enemy
Welshly Arms – Legendary
Kwabs – Walk
5 Seconds of Summer – No Shame
Harry Styles – Are You Listening Yet?
Yungblud – I Was Made for Lovin' You
ZAYN – LIKE I WOULD
5 Seconds of Summer – More

HENRY

Gigi Perez – Sailor Song

Melanie Martinez – High School Sweethearts

Hailee Steinfeld – Heaven

Sixpence None the Richer – Kiss Me

Olivia Rodrigo – drop dead

Harry Styles – Pop

quinnie – touch tank

One Direction – Rock Me

Harry Styles – Matilda

Billie Eilish – BLUE

The Neighbourhood – Daddy Issues

The Neighbourhood – Cry Baby

The 1975 – About You

SZA – Nobody Gets Me

Nessa Barrett – HEARTBEAT

Billie Eilish – THE GREATEST

Naty Hrychová – Zatracenej dům

Radiohead – Let Down

Luke Hemmings – Mum

Olivia Rodrigo – the cure

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposloucháte se

1. KAPITOLA

HENRY

„Henry!“

Kudrnatý chlapec si strhl sluchátka a škulbl sebou, jak ho otec vytrhl ze světa, ve kterém měl aspoň chvíli klid.

„Kolikrát ti mám říkat, že tu nejsi od toho, abys dřepěl na prdeli! Vem ty flašky a odnes je klukům do šatny.“

Henry párkrát zamrkal, jako by potřeboval pár vteřin, aby vůbec pobral, co se po něm chce.

„No, na co čekáš?“

Tiše si odfrkl, odhodil sluchátka na stůl plný rozházených papírů a bez dalšího komentáře vzal těžkou přepravku s lahvemi.

„A trochu života do toho umírání,“ houkl za ním otec.

Henry se ani neobtěžoval ohlédnout a vydal se dlouhou chodbou směrem ke kabinám. Ramenem si otevřel dveře do „opičárny“, kde ho hned při vstupu udeřil do nosu těžký, vydýchaný a potem prosycený vzduch. V kabině řvala hudba tak hlasitě, že tam nebylo slyšet vlastního slova. Hráči se soukali do výstroje a nikdo mu nevěnoval pozornost.

Henry polkl a došel ke stolu uprostřed. „Nesu flašky,“ zakřičel, ale hlas se v tom hluku ztratil.

„Hej, panici!“

Než stačil uhnout, přistál mu na hlavě tréninkový dres. Byl z dopolední fáze tak nasáklý potem, že mu ten zápach okamžitě obrátil žaludek vzhůru nohama. Kabinou se rozlehl smích.

„Vyper mi ho, když už seš tady,“ ušklíbl se Thomas.

Henry si dres zhnuseně sundal z hlavy, ale zatnul zuby a nic neřekl. Stejně by to nemělo cenu. Vzápětí na něm přistály další tři svršky. A pak další. Během chvilky jich držel tolik, že přes ně sotva viděl.

Chtěl se protáhnout ven, cestu mu však zastoupil vysoký brunet. Ty modré oči, pro které měl Henry vždy slabost. Na moment se mu zastavil dech.

„Vezmeš i mně a Nilesovi? Prosím.“

Henry se pokusil o úsměv. „Jasně.“

„Díky,“ zazubil se Leonardo.

Henry si od něj dresy převzal a raději rychle zmizel v chodbě, než si Leonardo všimne, jak se mu třesou ruce.

Leonardo Thompson. Leo. Kluk, co pro něj byl už roky středobodem všeho. Poprvé se s ním setkal, když přišel ve třinácti na hostování, a ten den se Henrymu vryl pod kůži. Leonardo měl tehdy dlouhé vlasy. Tak dlouhé, že bylo s podivem, že přes ně vůbec něco viděl. Ale i v něm samém bylo něco, co ho hned zaujalo. Přistěhoval se s rodinou z New Yorku a působil jako z úplně jiného světa.

Byl to právě on, kdo v něm poprvé probudil to, co si dlouho odmítal přiznat. Nešlo jen o to, jak vypadal. Byl milý, slušný, v tomhle prostředí až neuvěřitelně pozorný a všímavý. Ne jako ty ostatní opice.

Kolikrát Henrymu pomohl odnést lahve nebo rozvěsit dresy v kabině, což bylo něco, co by většinu ostatních kluků ani nenapadlo. V prostředí, kde byla slabost trestána posměchem, byl Leo jediný, kdo se k němu choval jako k člověku.

LEONARDO

Leonardo si soustředěně omotával čepel hokejky, ale vnímal každé slovo. Thomas zase začínal.

„Většího ubožáka jsem neviděl. Když si ve slovníku vyhledáte pojem *trapák*, vyjede vám Henry Stone.“

Kabinou projelo pár uchechtnutí.

„Ty víš, co je to slovník, Thomasi?“ podivil se Leonardo, aniž by zvedl hlavu. „Kromě toho by ses měl místo píčovín radši soustředit na trénink.“

Všichni se otočili jeho směrem. Thomas se uchechl a pomalu k němu přistoupil.

„Zase se ho zastáváš? Vždyť je to kašpar!“

Leonardo k němu líně stočil pohled. „Rád bych ti připomenul, že táta toho ‚kašpara‘ je tvůj trenér, kterej rozhoduje o tom, z jaký vzdálenosti uvidíš led,“ odvětil. „A pokud nechceš sedět na střídačce, tak bych držel hubu.“

Thomas se škodolibě usmál. „To by se starýmu moc nevyplatilo. Kdo by mu pak dával góly,“ nadhodil s přimhouřenýma očima. „Protože ty určitě ne, kápo,“ dodal, vzal si flašku a s hlasitým bouchnutím dveří vypadl z kabiny.

Leonardo se zhluboka nadechl a sevřel hokejku pevněji, než musel.

„Co si to, sakra, dovoluje? Seš náš kapitán!“ zavrčel Niles, který si zrovna nasazoval helmu, a neodpustil si u toho spršku nadávek. „Idiot zasranej! Dělá, jako by nám vyhrával zápasy! Ale zas taková hvězda to není.“

Leonardo se na svého nejlepšího kamaráda podíval a na okamžik zaváhal. „Bohužel je. Bez něj bysme byli v prdeli,“ vyslovil nakonec fakt, který se nelíbil ani jemu samotnému.

„To nemyslíš vážně! Nebyli!“ hádal se Niles cestou k ledu. „Máme skvělý tým a spoustu výbornejch hráčů, včetně mě, že jo?“

Leonardo si sedl na střídačku a sundal si z nožů chrániče.

„To jo, jenže kdo nám proměňuje většinu šancí?“ Leonardo koutkem oka sledoval Nilesovu reakci. Podle jeho výrazu bylo jasné, že s tím nesouhlasí.

„Kámo, však ty nám vyhráváš zápasy! No řekni mi, kdy naposledy Thomas vybojoval puk?“

„Kdy jsem naposledy dal gól?“ povytáhl Leonardo obočí. Niles chtěl něco říct, ale nakonec pusy zavřel. „Bez gólů se zápasy nevyhrávají,“ dodal a pohled mu přitom sklouzl k jejich spoluhráči. „A ten bastard má to štěstí, že mu to tam padá.“

„Zdar, chlapci,“ houkl na ně trenér, který se zničehonic objevil u mantinelu.

„Dobrej, trenére.“

„Mazejte na led! A ať to má dneska trochu tempo!“

Všichni naskákali na hrací plochu. Leonardo si dal pár koleček na zahrátí a v hlavě už přepínal do režimu, v němž neexistovalo nic jiného než hokej. Byl připraven dát do toho tréninku naprosto všechno.

HENRY

O pár pater níž, v úplně jiném rytmu a úplně jiném světě, koukal Henry znuděně do telefonu a čekal, až sušička konečně dokončí svůj dvacetiminutový program. Pak bude muset ještě jako idiot odnést všechny dresy zpátky a rozvěsit je po šatně.

S povzdechem zastrčil mobil do kapsy a natáhl se na lavičku, odkud bezcílně zíral do stropu, na kterém se rýsovaly staré mapy vlhkosti a popraskané nátěry.

Tohle byla jeho každodenní rutina. Místo toho, aby si doma v klidu maloval nebo psal, byl zavřený v téhle díře, kde se všechno točilo kolem cizích věcí, cizích lidí a cizího potu. Praní dresů. Doplnění lášek. Uklízení smradlavé kabiny.

Často otci vyčítal, že si na tohle nenajmul někoho jiného, jenže odpověď byla vždycky stejná: Proč by za to někomu platil velký

peníze, když to může dělat on. Vysněná brigáda za pár ušmudlaných dolarů, vskutku.

Z polospánku ho vytrhlo ostré pípání. Vytáhl dresy ze sušičky, naházel je do koše na prádlo a vyrazil s nimi nahoru.

Když měl všechno rozvěšené, zastavil se v kanceláři, aby si vyzvedl sluchátka a skicák, a vydal se na tribunu. Teď už si mohl dovolit trochu polevit. Pro dnešek měl splněno a nikdo po něm už snad nebude nic chtít.

Konečně mohl vydechnout.

Vyšplhal po schodech do prostřední řady a usadil se na jednu z mnoha sedaček. Nasadil si sluchátka, aby alespoň částečně odfiltroval hluk z ledu, a otevřel si skicák.

Než se ale ponořil do svého světa, pohled mu automaticky sklouzl dolů.

Přesně tam, kde byl *on*.

Leonardo si zrovna najížděl k mantinelu. Dostal přihrávku od Zacka a během pár vteřin vyrazil do samostatného úniku.

Henry přestal vnímat všechno ostatní.

Leonardo udělal na Caluma kličku a s naprostou lehkostí umístil puk do levého rohu brány. Jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. Bylo to plynulé. Přesné. Přirozené.

Henry ho obdivoval. Nejen kvůli tomu, jak vypadal, ale i kvůli tomu, jak se na ledě pohyboval – s jistotou, která se nedala naučit. Museli jste se s ní narodit.

A Leonardo Thompson všechnen ten hokejový um měl.

LEONARDO

Trénink skončil a kluci se postupně začali vracet do šatny. Všichni, kromě něj.

Leonardo často zůstával na ledě i o půl hodiny déle, jen aby si procvičil věci, které mu tolik nešly. Což byla hlavně střelba.

Rozestavil si kužely přes celé hřiště a na jeho konci nechal puk, aby mohl po nájezdu z první vystřelit. Nadechl se a rozjel se vpřed. Brusle se mu zakously do ledu, nohy kmitaly a tělo se pohybovalo s naprostou přesností. Na konci si připravil hokejku a vystřelil.

Kotouč branku přeletěl.

Leonardo sevřel rty a bez váhání si připravil další pokus.

Znovu.

Tentokrát trefil mantinel.

Odfkl si.

Tak znovu.

Nakonec zůstal na ledě skoro čtyřicet pět minut. Teprve když sbíral kužely, všiml si pohybu na tribuně. Henry. Stál tam a sledoval ho. Jakmile se jejich pohledy střetly, Henry okamžitě odvrátil zrak, jako by byl přistižen při něčem, co nikdo neměl vidět. Rychle se spakoval a zmizel někde v zázemí.

Leonardo nad tím zavrtěl hlavou. Vlastně nechápal, co proti němu všichni mají. Ano, byl možná trochu trapný. Nešikovný. Tichý víc, než bylo ostatním příjemné.

Ale nebyl zlý. Naopak. Byl milý. A to se v téhle kabině nevidělo často.

Leonardo dojel ke střídačce, nacvakl si chrániče na nože a vydal se zpátky do kabiny. Byla už naprosto prázdná a tichá.

Rozvázal si brusle, sundal výstroj a stáhl ze sebe mokré ribano. Byl už jen v kalhotách, když si všiml, že Niles nechal svůj dres opět válet na lavičce. Před očima se mu znovu promítl Henry a ta předtréninková scéna.

Oblečení bylo zase úplně všude.

Pitomci...

Sebral aspoň svoje a Nilesovy věci a vyrazil bosky do prádelny. Cestou ho napadlo, že by nebylo špatné nechávat ten koš rovnou v kabině. Oni by nemuseli chodit tak daleko a ten kluk by si nemusel připadat jako mamlas.

Dveře do prádelny byly pootevřené a na lavičce u sušičky seděl Henry. Skláněl se nad skicákem tak soustředěně, že si jeho příchodu vůbec nevšiml.

„Čau,“ pozdravil ho Leonardo.

Henry prudce zvedl hlavu. „Ahoj,“ odpověděl tiše a rychle skicák zavřel. Leonardo se přemístil ke koši na prádlo a hodil do něj oba propocené svršky. Když se narovnal, zachytil na sobě jeho pohled. Rozhodně se díval o vteřinu déle, než bylo běžné.

„Jak to jde?“ odkašlal si, ale jen to vyslovil, nejradši by si jednu vrazil. Nic blbějšího vymyslet nemohl. A Henry se přesně podle toho tvářil.

„Ujde to.“

Leonardo pokýval. Z nějakého důvodu cítil potřebu říct něco chytřejšího než před chvílí, ale nic ho nenapadalo. Přejel kluka očima a zastavil se u skicáku. Henry ho svíral tak pevně, až mu z toho zbělely klouby.

„Co si tam pořád maluješ?“

Henry sebou škubl. „Nic.“

Leonardo se zasmál a pomalu se k němu přiblížil. Zvědavost byla silnější než slušnost. „No tak, ukaž mi to.“

„To není dobrý nápad,“ zkusil to Henry ještě jednou a přitiskl si skicák k hrudi. Leonardo se zašklebil.

„Co tam máš? Nějaký porno?“

„Je to ještě horší.“

Leonardo chápavě přikývl a během vteřiny mu skicák vytrhl z ruky. Henry sice vyrazil vpřed, ale proti němu neměl šanci.

Otevřel skicák a ztuhl.

„To jsem já?“

Díval se na stínovou kresbu zobrazující jeho samotného. Byl na ní zachycený v náklonu, hokejku nízko u ledu, v každé čáře byla cítit rychlost. Henry rezignovaně vydechl a sklopil hlavu.

„Ty krásó,“ zamumlal Leonardo a prstem přejel po hraně papíru. „To je fakt dobrý.“

Henry zamrkal. „Vážně?“

„Jasně. Vypadám tam jako profík.“

Henrymu se konečně uvolnila ramena. Poprvé se na Leonarda opravdově usmál.

„Dík.“

„Já dík.“ Leonardo mu podal skicák zpátky. Henry list chvíli pozoroval, pak ho opatrně vytrhl.

„Na. Jestli ho chceš.“

Leonardo si kresbu bez váhání vzal. „Díky. Bude se vyjímat na nástěnce. Je fakt pěkná.“

„V pohodě.“

„To takhle plánuješ malovat celý tým, nebo...?“ zeptal se s lehcí provokativním úsměvem. Henrymu se rozšířily oči a do tváří mu vystřelila sytá červen.

„Už musím jít!“ vylétl zničehonic na nohy a začal si chaoticky cpát skicák do batohu.

Leonardo na něj zmateně pohlédl. „Co je, vole?“

„Táta... táta mě určitě už shání. Zapomněl jsem udělat... ještě něco,“ sypal ze sebe a překotně couval ke dveřím.

Leonardo se nad jeho zbrklými pohyby musel uchechtnout. Ten kluk vypadal, že se každou vteřinou buď rozplyne, nebo prorazí zeď.

„Dobře,“ kývl pobaveně. „Já už taky jdu. Musím se ještě opláchnout.“

„Aha. No... tak si to užij,“ vyhrkl a skoro vypadl na chodbu. „Teda... čau jsem chtěl říct. A sorry... spěchám.“

Leonardo vykročil na chodbu a pár vteřin tu kvapně mizející postavu sledoval. Pak mu pohled znovu sjel ke kresbě, kterou držel v ruce. Byla vážně dobrá.

Nakonec nad tím jen zavrtěl hlavou a zamířil zpátky do kabiny.

2. KAPITOLA

HENRY

„Zatraceně!“

Henry už nejméně podesáté odtrhl oči od skicáku. Leonardův výkřik se dunivě odrážel od prázdných tribun. V předklonu se opíral o kolena, ramena se mu prudce zvedala a byl viditelně plný hněvu. Neodpustil si ani pár poznámek k Nilesovi, který vypadal, že by se po něm nejraději ohnal hokejkou.

Henry si odfrkl, zaklapl skicák a na chvíli se nechal vtáhnout do děje na ploše. Sledoval Leonarda. Thompson šel do všeho po hlavě, bez špetky své obvyklé taktiky. Puky mu odskakovaly od čepele, jako by měl ruce z olova, a v každém souboji u mantinelu byl o vteřinu pozadu. Byla to čistá, nekontrolovaná frustrace.

Pak Thomas znovu skóroval. Ten blbeček se ani nesnažil skrývat vítězný úšklebek. Halou třesla rána, až Henryho zabořily zuby, jak Leonardo vzteky praštil hokejkou o plexisklo.

Raději se vrátil ke svému skicáku, kde přidával další stíny. Portrét Leonarda bez výstroje. Jen v boxerkách. Byl to jeho soukromý únik do světa detailů, které nikdo jiný neviděl.

Do stínování se ponořil natolik, že úplně přestal vnímat okolí. Z myšlenek ho vytrhlo až hlasité bouchnutí dveří kdesi v útrobách

stadionu. Zamrkal, zvedl hlavu a zjistil, že ledová plocha pod ním je úplně prázdná a na led najíždí rolba. Trénink musel dávno skončit.

Kriticky si prohlédl hotovou detailní kresbu polonahého Leonarda a přistihl se, že z ní nedokáže spustit oči. Ten kluk byl překrásný. Nikdy mu nikdo nezamotal hlavu tolik jako on.

S povzdechem skicák zaklapl, sbalil si věci a zamířil rovnou do kanceláře, kde Derek Stone akorát vyřizoval nějaké papíry.

„Už pojedeme domů?“

Jeho otec ani nezvedl oči od práce. „Kabinu si zamknul?“

„Ještě ne.“

„A dresy jsou kde?“

Henry se zhoupl na patách. „V kabině.“

„Domácí?“

Henry znejistěl. „No... ty bílý.“

Derek konečně vzlhl. Výraz v jeho tváři byl směsicí únavy a čirého pohrdání. „Kolikrát ti mám opakovat, že domácí dresy jsou červený? Červený!“

„Donedávna byla sice domácí bílá, ale jo... chápu – červený,“ pokýval Henry, přestože mu byly nějaké dresy u zadku.

„Jsi barvoslepý, nebo jen líný?“ nadhodil s notnou dávkou marnosti v hlase a rozhodil rukama. „Henry, co budeš dělat v zaměstnání? Taký všechno napůl?“

Henry bojoval sám se sebou, aby se neozval, ale zvládl to. Věděl, že jakákoliv odpověď by přinesla jen další lavinu řečí.

Derek si nad svým synem jen povzdechl a znovu se vrátil k papírům.

Jako by to byl pokyn k odchodu. Otočil se tedy na podpatku a zmizel. Žádná diskuze neměla cenu. Pro tátu vždycky byl a bude zklamáním, protože není hokejista. Není ani jako Leonardo, ani jako Thomas.

V klubovně sebral hromadu červených dresů a vydal se do kabiny. Chtěl už mít tenhle pitomý den konečně za sebou. Jenže když otevřel dveře, uslyšel zezadu proud vody.

Henry protočil oči, vstoupil dovnitř a mrskl dresy na stůl. „Hej, už je dávno po tréninku,“ vyšťekl a bez přemýšlení vrazil do sprch. „Vypa...“ zarazil se uprostřed slova.

Stál tam Leonardo. Nahý. Bez dresu, bez chráničů, bez... čehokoliv. Jen on a tekoucí voda. Henrymu se na moment zastavilo srdce. Pohled mu sjel níž, než by se slušelo, a vteřinu, která se zdála jako věčnost, prostě jen zíral na svalnatá záda a kontury těla, které před chvílí s takovou pečlivostí stínoval v šeru tribuny.

Leonardo si odkašlal. „Henry?“

Podářilo se mu odtrhnout zrak od Leonardova zadku a vytřeštěně mu pohlédl do tváře.

„Um... já... chtěl jsem jen... myslel jsem... měl jsem pověsit dresy a zamknout, ale...“ snažil se ze sebe vysoukat nějakou rozumnou větu, jenomže v ten moment Leonardo vypnul vodu a obrátil se čelem k němu. Henry měl pocit, že se pod ním propadne podlahu. Vzduch v místnosti byl najednou příliš horký. Ihned se otočil.

„Ale nejdřív jsi mě potřeboval vyhodit,“ dopověděl za něj. Pak prošel kolem, vzal si z lavičky ručník a obmotal si ho kolem pasu. „Promiň, že jsem zdržoval.“

Henry se opatrně ohlédl přes rameno. Leonardo ho sledoval těma velkýma očima, pro které by udělal téměř cokoli. Po světlé kůži mu stále klouzaly kapky vlažné vody. Postupně sjížděly z jeho ramen přes bradavky až na břicho...

Leonardo se zničehonic napřáhl a mlaskavě ho pleskl po zadku.

Henry nadskočil, otočil se a zůstal na něj v naprostém šoku zírat.

„To máš za to čumění,“ uchechtl se. „Ted' jsme si kvit.“

Henry naprázdno polkl. Srdce mu bušilo až někde v krku. Musel se několikrát zhluboka nadechnout, aby se vůbec dokázal pohnout. Rychle zhasl ve sprchách, opřel se o zeď a mlčky sledoval, jak se obléká.

„Co tu vůbec děláš takhle pozdě?“ zeptal se ho Leonardo a natáhl si kalhoty. „To nemáš nějaký svůj program, nebo tak něco?“

„Čekám, až všichni vypadnete. Jako každý den,“ pokrčil rameny.

Leonardo se na moment zarazil a zvedl k němu zrak. „To seš tu vždycky takhle dlouho?“

„Zjevně jsem fakt neviditelný.“

„Neviditelný rozhodně nejsi,“ odpověděl, zatímco si natahoval ponožky, které měly k původní bílé barvě už hodně daleko. „Jen jsem si tě tu prostě nevšiml.“

„To se mi děje často,“ zabručel si spíš pro sebe. Na přehlížení byl Henry zvyklý. Natáhl se pro červené dresy a začal je věšet místo těch bílých. Leonardo si nahodil batoh na záda, ale místo odchodu k němu přistoupil a natáhl ruku.

„Ukaž, dej mi půlku.“

Henry na něj chvíli překvapeně hleděl, pak se však vděčně pousmál a polovinu odebral.

Když byli oba hotoví a kabina zkontrolovaná, Henry konečně otočil klíčem v zámku. Chodbou procházeli v tichosti, bok po boku. Leonardo se u vchodu rozloučil a vyrazil na parkoviště, zatímco on se vrátil do kanceláře. Chaos na Derekově stole za tu dobu ještě narostl.

„Tati, už mám hotovo.“

Derek neodpovídal. Působil dojmem, že svého syna vůbec nezaregistroval.

„Tati?“ zkusil to znovu.

„Henry, sakra!“ bouchl otec do stolu takovou silou, až se tužky a propisky rozletěly po zemi. „Vidíš snad, že mám spoustu práce! Co zase chceš?!“

„Jen jsem... jen jsem chtěl říct, že už mám všechno hotový,“ vykřikl. Instinktivně se chytil za paži a začal si palcem nervózně mnout kůži – zlovyk, který ho provázel skoro každým rozhovorem s otcem.

„Tak to je skvělý! Co za to chceš? Medaili, nebo?“ vyjel po něm znovu. Henry o krok couvl. Netušil, co přesně by vlastně chtěl slyšet.

„Ne, to ne. Jen... kdy asi tak pojedeme domů...“

„Henry, je ti osmnáct. Snad se dokážeš dostat domů sám.“

„Jasně, to jo...“

„Tak asi ne, když mě s tím pořád otravuješ!“

Henry si skousl spodní ret a beze slova si posbíral své věci.

Když vylezl před halu, konečně se zhluboka nadechl. Čerstvý vzduch. Bože. Pořád ho udivovalo, že ho otec i po těch letech dokáže něčím šokovat. Nasadil si sluchátka, pustil hudbu a vyrazil k zastávce, i když silně pochyboval, že v tuhle hodinu ještě nějaký autobus pojede.

LEONARDO

Leonardo odpověděl Nilesovi na zprávy ohledně jeho nejnovějšího objevu a odložil telefon. Nastartoval auto, připoutal se a vyjel z parkoviště. Zesílil rádio a polohlasem si prozpěvoval, když po pár minutách zahlédl v záři reflektorů postavu pohybující se po krajině. Jakmile se přiblížil, poznal v ní Henryho. Zpomalil, srovnal s ním rychlost a stáhl okénko.

„Co ty tady?“

Henry sebou trhl a stáhl si sluchátka z uší. „Co?“

„Co tu děláš?“

„Co myslíš?“ rozhodil rukama. „Jdu domů.“

„Sám?“

Henry nadzvedl obočí a teatrálně se rozhlédl kolem sebe. „Vidíš tu snad někoho jiného?“

„Vtipný,“ zamumlal Leonardo otráveně a sáhl po tlačítku, aby okénko zase vytáhl. Henryho jako by v ten moment opustila hrdost.

„Táta musí ještě něco dodělat. Poslal mě do háje, tak jdu prostě po svých.“

Leonardo zastavil a chvíli ho jen tak pozoroval. Pak zmáčkl pojistku centrálního zamykání. „Naskoč, hodím tě.“

„Máma mi vždycky říkala, abych k cizím lidem do auta nelezl,“ prohlásil Henry. Překřížil si ruce na hrudi a s drobným úšklebkem se naklonil blíž. „Mohl bys být nějaký úchyl.“

Leonardo se rozesmál. „Nemel a nasedej.“

Henry se spokojeně usmál, otevřel si dveře a vklouzl na sedadlo spolujezdce. Batoh si položil mezi nohy a nadiktoval mu adresu.

„Cos maloval dneska, Picasso?“ vyzvídal Leonardo po pár minutách ticha. „Nebo spíš koho?“

„Myslím, že nemusíš vědět úplně všechno.“

„Fajn, nech si to pro sebe,“ nafoukl se naoko a Henry se na něj zazubil. Tváře mu při tom zdobily drobné dolíčky. Leonardo nakrčil nos a sám pro sebe se usmál. Nikdy předtím si těch dolíčků nevšiml. Rychle se zaměřil zpět na potemnělou silnici, aby se věnoval řízení.

„Tak co, Henry?“ nadhodil a ležérně si opřel ruku. „Copak mi o sobě povíš?“

„O sobě?“ Henryho úsměv pomalu vyprchal, působil najednou nejistě.

„Jo, o sobě. Může to být naprosto cokoliv,“ pobídl ho a volnou rukou ho povzbudivě poplácal po stehně.

„Nerad povídám o sobě.“

„Proč?“

„Nevím. Prostě... radši bych mluvil o něčem jiným,“ zamumlal Henry do ticha, které se v autě rozhostilo. „Ale rád si poslechnu něco o tobě.“

„Hele... to není moc fér, ne?“ namítl Leonardo, jenže Henry jenom zavrtěl hlavou. „No dobrá,“ kývl a sevřel volant o něco pevněji. „Tak já... žeru hokej.“

„Páni, tak to jsem nečekal,“ hlesl s dlaní dramaticky přitisknutou k hrudníku.

Leonardo se na něj krátce podíval a vzápětí se oba rozesmáli.

„Jak to, že jsme se nikdy předtím nedali do řeči? Jsi překvapivě docela vtipnej.“

„Díky. To ‚překvapivě‘ tomu dalo grády,“ zašklebil se Henry. „Já nevím. Asi jsi prostě nikdy neměl potřebu bavit se s někým, jako jsem já.“

Leonardo na moment zvažněl. „Thomas je idiot a já jeho názory nesdílím.“

Henryho ta slova viditelně zaskočila. „To je od tebe... moc milý, Leo.“

Pozvedl nad tou přezdívkou obočí, ale nekomentoval ji. Jen ho ta náhlá upřímnost ve stísněném prostoru auta trochu znejistila.

„To takhle očumuješ každý zadek v kabině?“ pokusil se odlehčit vzduch. Henry však zkoprněl.

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Nedělej, že nevíš.“ Leonardo k němu na pár vteřin stočil pohled. „Zíral jsi na můj zadek, jako by to měla být tvoje poslední večeře.“

Henry zrudl až po kořínky vlasů a zjevně se snažil najít aspoň trochu kyslíku.

Leonardo ho pozoroval s šibalským úsměvem a hlavou mu blesklo, že je ten kluk v rozpacích vlastně strašně roztomilej. A vzápětí ho ta myšlenka naprosto vyděsila. *Roztomilej? Co to, sakra...*

Nervózně si odkašlal. Mozek v pudu sebezáchovy zavelel k okamžitému ústupu.

„Prostě by bylo fajn, kdyby se to už nikdy neopakovalo,“ vyhrkl. Znělo to ale mnohem prudčeji a chladněji, než původně zamýšlel.

Henry se okamžitě stáhl do sebe. „Omlouvám se,“ pípl sotva slyšitelně a odvrátil se k oknu. „Byl to omyl.“

Leonardo v duchu zaklel. Kdyby tak občas věděl, kdy ubrat. Teď už to však bylo jedno. Jen auto se zaplnilo těžkým, nepříjemným tichem, které tam vydrželo až do konce cesty.

HENRY

Uběhlo pár dní. Henry dělal všechno pro to, aby se Leonardovi velkým obloukem vyhnul, a zdálo se, že Thompson má naprosto stejný plán. Jenže zatímco on měl ke svému chování jasný důvod, mohl jen hádat, co se honí hlavou Leonardovi.

Henry si pořád v hlavě přehrával scénu z auta a nadával si, že se v té sprše nedokázal ovládnout. Nejspíš si tou svojí neomaleností definitivně zabouchl dveře k něčemu, co mohlo být aspoň vzdáleným přátelstvím. Takhle teď působil jen jako nadřzený úchyl. A co bylo vůbec nejhorší – Leonardovi už muselo stoprocentně dojít, že je gay.

Proklínal se. Posledních pár dní bylo jedním obřím selháním jeho sebeovládání. Nejdřív ho Leonardo přichytil u skicáku, pak to trapné zírání v šatně a korunu všemu nasadila ta příšerná scéna v autě. Měl by se od něj zkrátka držet co nejdál. Jenže jeho mozek měl zjevně úplně jiný plán.

Seděl na lavičce před halou a snažil se utéct do příběhu své aktuálně nejoblíbenější knížky. Realita ho však odmítala nechat na pokoji. Slunce mu páliло do stránek, od dálnice se neslo neustálé troubení kolon a do toho někde v dálce hystericky štěkal pes.

Když přečetl stejnou větu potřetí, otráveně knihu zaklapl. Sluchátka si nechal u táty v kanclu, ale byl příliš líný pro ně dojít a riskovat, že na něj narazí. Z toho venkovního hluku ho navíc začínala brnět hlava. Tohle nebyl on – jindy se dokázal začíst i uprostřed bouřky. Jenže tentokrát v tom nebyl rámus. Byl to Leonardo Thompson, kdo mu v hlavě dělal ten největší bordel.

Zvedl se a zalezl zpátky do haly. „Neandrtálci“ byli zrovna v posilovně, takže na chodbách vládl klid. Sedl si na lavičku v ústraní, kde na něj z tribuny nebylo vidět, a znovu otevřel knihu.

Ústa mu vyschla dřív, než dočetl stránku. Narazil přesně na tu pasáž, kterou autoři píšou tak barvitě, že se čtenář začne ošivát. Divoké, sprosté, syrové. Přesně takové scény měl Henry nejradši,

i když se to bál přiznat i sám sobě. Skousl si ret a na vteřinu zavřel oči.

V tu ránu se literární postavy rozplynuly a nahradila je jedna konkrétní tvář. Leonardo. Představil si ho přímo tady, v téhle tiché hale. Thompson nad ním, ruce drsně svírající jeho ramena, jazyky propletené ve vášnivém polibku. Slyšel by svůj vlastní dech, jak se láme při každém vyslovení Leova jména.

Henry se zachvěl. Srdce mu tlouklo tak hlasitě, že se až lekl, aby ho neslyšeli kluci v posilovně. S vypětím všech sil knihu zavřel. Pro dnešek bylo „vzdělávacích“ pasáží dost. Musel se jít zchladiť, než se mu ta šílená představa nadobro usídí v hlavě.

LEONARDO

Leonardo nechápal, co se to v něm ten večer hnulo. Nerozuměl sám sobě. Ta myšlenka, že by Henry mohl být... roztomilý, ho děsila víc než krosček do zubů. Celý týden se snažil přesvědčit sám sebe, že Henry je prostě jen tulpas, co nosí dresy a doplňuje flašky. Jenomže ho nedokázal dostat z hlavy a často ani nevnímal, co mu Niles vykládá.

„Leo? Posloucháš mě vůbec?“

Zdvihl hlavu. „Cos říkal?“

„Do hajzlu, Leonarde.“

„Sorry, jsem mimo,“ pokrčil rameny a přemístil se ke stěně, aby si mohl protáhnout nohy. Niles mu byl v patách.

„To vidím... Říkal jsem, že Ellie mi psala, že by se zase sešla. Nechápu, co může chtít. Však ona mi dala kopačky, aby mohla chodit se zrzkem Gregem.“

Leonardo se snažil kamaráda poslouchat, ale moc se mu to nedařilo.

„Ale já nevím, jestli půjdu. Zítra bych se měl vidět se Sarou a o tu se snažím fakt dlouho. Hučím do ní už dva týdny!“

„Páni, Nilesi. Dva týdny.“

„Na mě to je úspěch,“ praštil ho, ohnul se a snažil se prsty dotknout země. Byl ale tak zkrácený, že se k ní nepřiblížil ani na deset centimetrů.

„Kdybys radši místo holek občas protáhl svaly,“ uchechtl se Leonardo a bratrsky ho plácl přes zadek. Okamžitě mu v paměti bleskl Henry. Ten pocit byl však úplně jiný. Niles byl prostě spoluhráč. Kamarád. Jenže tamto... Leonardo vnitřně zaklel a raději se soustředil na vlastní lýtka.

„Sex je taky trénink. Dvoufázový.“ Niles se narovnal a sledoval, jak se Leonardo snaží zadržet smích. „Jo, jasný, směj se. Ale kdy tys naposledy píchal, hmm?“

„Dovol mi odpovědět,“ vstoupil do toho Thomas, který se teprve teď milostivě přišoural na trénink. „Nikdy.“

„Jdeš pozdě,“ oznámil mu Leonardo suše. Jeho stupidní poznámku nechal bez komentáře. „Před zápasem si docela zahráváš. Trenér tě nemusí postavit.“

„Prosím tě...“ Thomas odhodil ručník na jeden ze strojů a vykročil k němu. „Měli byste prohráno.“

„Začínáš mě srát,“ zavrčel na něj Leonardo. Thomas se ale jen usmíval. Moc dobře věděl, že ho tým potřebuje.

„A co s tím uděláš?“

Leonardo stiskl čelisti. Nehodlal se nechat vyprovokovat.

„Jdi radši na pás,“ promluvil nakonec klidně. Sebral si ze země flašku a hledal volný stroj. „Střílet sice umíš, ale nohy máš pomalý.“ Obešel ho a zamířil k rotopedu, zatímco Thomas za jeho zády procedil pár tichých nadávek.

Po posilovně Niles vystřelil za tím, co sám nazval „nejlepším sexem svého života“. Leonardo neměl v plánu mu stát v cestě. Chystal se zajít do kabiny, když si na lavičce všiml Henryho. Seděl tam s knihou v ruce, úplně ponořený do příběhu. Vypadal tak soustředěně.

A roztomile.

Zhluboka se nadechl a rozešel se k němu. Henry odtrhl oči od stránek a viditelně sebou škubl.

„L-Leo,“ vyhrkl. „Potřebuješ něco?“ Narovnal se a odložil knihu vedle sebe. Než mu však stihl odpovědět, Henry s mírnými obavami v hlase dodal: „Nedostanu po hubě, že ne?“

„Bitku jsem neplánoval,“ rozesmál se Leonardo a posadil se k němu.

„Než cokoliv řekneš, chtěl jsem se omluvit za to, jak jsem na tebe zíral v těch sprchách,“ začal Henry překotně. „Nevím, co to do mě vjelo, tak... doufám, že si teď o mně nemyslíš bůhvíco.“

„Jen to, že seš očumovač nahých zadků,“ odpověděl mu pobaveně a kluk se uchechtl.

„No to snad ne.“

„Mohlo by to být horší.“

„Že bych byl třeba stalker jako ty?“ nadzvedl Henry obočí a Leonardo se rozesmál.

„Co?“

„Sledoval jsi mě autem a přesně to stalkeri dělají. Bůhví, jestli nejsi nějaký úchyl.“

„To zjistíš, až ke mně příště nastoupíš do auta.“

Leonardo se nad tou větou zarazil. *Je tohle flirt? Flirtuju s ním? Nebo on se mnou?!* Sevřel se mu při tom pomyšlení žaludek a raději se zvedl, aby mezi nimi znovu vytvořil aspoň trochu bezpečný odstup.

„No nic... přijdeš zítra na zápas?“

„Co bys řekl?“ nadhodil Henry, jako by se ptal na úplnou samozřejmost. „Jasně že jo.“

„Super,“ vydechl Leonardo.

Původně ses mu chtěl přece taky omluvit za to, jaký jsi byl v tom autě debil! křičel na něj vlastní mozek, ale slova mu nějak nešla přes rty.

„Proč se ptáš?“

Leonardo na vteřinu zpanikařil. Nechápal, proč ho Henryho přítomnost tak vyváděla z rovnováhy.

„Jen tak. Abych si dával bacha na zadek,“ zkusil tu situaci rychle odlehčit.

„Ten přede mnou neochráníš.“

Leonardo se začal rozhlížet kolem, jako by někde po zdech hledal tahák, co má na tohle sakra říct. Nakonec tleskl dlaněmi o sebe. „No tak jo, uvidíme se zítra na zápase.“

„Budu ti držet palce, Leo.“

Zastavil v půlce kroku a otočil se. Jejich oči se střetly. Na okamžik se mu zadrhl dech. Jen na vteřinu, ale i to stačilo, aby ho to úplně rozhodilo. Vynutil ze sebe slabý úsměv a kývl.

„Díky. Tak... se měj,“ vyhrkl. Měl pocit, že má v krku písek. Prudce vydechl a zmizel dřív, než se Henry stačil rozloučit. Za dveřmi se musel na vteřinu opřít.

Musí toho kluka dostat z hlavy. Zítra ho čeká první zápas sezóny a nemůže si dovolit ho podělat. Jenže myšlenky si nedaly pokoj.

3. KAPITOLA

LEONARDO

První zápas sezóny. Leonardo by lhal, kdyby tvrdil, že nemá sevržené všechny vnitřnosti. Celé prázdniny nedělal nic jiného, než že dřel na ledě nebo v posilovně. Dnešek měl ukázat, jestli to k něčemu bylo.

Seběhl schody a vpadl do kuchyně. Okamžitě ho obklopil známý hluk – máma u sporáku, její manžel Martin s kávou a tři sestry, které se u stolu překřikovaly jedna přes druhou. Mít takhle velkou rodinu byla někdy výhra, jindy by je nejradši všechny pozamykal do sklepa. Hlavně když si chtěl domů někoho přivést a narazil na tuhle armádu svědků.

Leonardo pozdravil a rovnou zamířil k lednici.

„Čau, Leo!“

„Ahoj, zlatíčko! Jak ses vyspal?“ ozvala se máma.

„Celkem dobře,“ zamumlal Leonardo, když se mu podařilo vylovit z chladničky proteinový drink.

„Včera jsi vytuhl dřív než holky,“ podotkl Martin od své kávy.
„Když jsem šel okolo, spal jsi jako dřevo.“

„To byl plán,“ nahodil Leonardo profesionální výraz. „Před zápasem je regenerace základ.“ Byla to sice lež, ale Martinovi jako vysvětlení stačilo a věnoval mu úsměv.

Tenhle člověk nebyl v jeho životě odjakživa, dneska už si však bez něj Leonardo neuměl dům představit. Trvalo roky, než ho přestál brát jako vetřelce, který mu přišel ukrást mámu. Ironií bylo, že to byl právě Martin, kdo ho poprvé dotáhl na stadion a ukázal mu ho-kej. Nahradil mu tátu, o kterém věděl jen to, že kdysi prostě zmizel.

„Dáš si vajíčka?“ zeptala se mamka a ukázala na pánev, kde zůstal zbytek míchaných vajec. „Nebo... Lola dělala palačinky.“

„Jsou výborný!“ zahuhlala Daisy. Lola do ní hned drcla.

„Nemel s plnou pusou, zaskočí ti!“

Daisy bleskově spolkla a vyplázla na sestru jazyk.

„Věřím,“ zasmál se Leonardo, „ale před zápasem bych to nedal. Potřebuju být nalehko.“

„Ale večer si dáš!“ křikla na něj od stolu Lola.

„Slibuju,“ ukázal jí palec nahoru a pak líbнул mamku na tvář. „Uvidíme se odpoledne.“

„Držíme ti palce, Leo!“

„Drž se, synku,“ poplácal ho Martin po zádech.

Leonardo všem poděkoval, rozloučil se a vyrazil k autu.

Před halou bylo plno. Leonardo zaparkoval a zahlédl Nilese, jak se zrovna souká ze svého auta.

„Hayesi!“ houkl na něj a zamával. „Čekej, kámo!“

Vytáhl batoh, zamknul auto a rozeběhl se za Nilesem. „Tak co? Jak ti dopadlo randíčko?“ zasmál se, i když odpověď už tak trochu tušil.

„Prcali jsme,“ zahlásil Niles vítězoslavně.

Leonardo jen protočil oči a podržel mu dveře.

„Fakt! Bylo to skvělé! Nejdřív si sice stěžovala na Grega a trochu si pobřečela, ale pak... kouřila mi ho, jako kdybych měl být to poslední péro, který kdy zažije,“ rozvášnil se Niles.

Leonardo si v duchu povzdechl. Tenhle scénář už znal nazpaměť. Ellie si mu postěžuje, vyspí se s ním, pak mu týden nezvedne telefon a Niles z toho bude v prdeli. Dokud se jí to nebude hodit znovu.

„Něco mi to připomíná,“ řekl na rovinu. „Za pár dní za mnou zase přijdeš a budeš brečet, že je Ellie kráva.“

Niles se vmžiku přestal usmívat. „Není to kráva. Jenom prostě... tehdy nevěděla, co chce. Teď už je to jiný.“

„Jasně. A nebrečel jsi.“

„Nebrečel!“

„Brečel jsi jako želva, Nilesi.“

„Drž hubu, Thompsone. Mám chuť tě kopnout do kouli.“

„No tak to zkus,“ zasmál se a chytil ho kolem ramen. „Povíme si za týden. A pivo platíš ty.“

V kabině vládla předzápasová rutina. Leonardo si narazil sluchátka a pustil předzápasový playlist – potřeboval odříznout svět. Žádné vykecávání.

Bohužel se ve dveřích objevil Henry s přepravkou flašek. Leonardo hudbu nevypnul, ale viděl, jak Thomas hned začal něco mlít. Všiml si, jak k němu Henryho pohled na vteřinu zabloudil. Pak se krátce pousmál a neznatelně mávl.

Leonardo se přistihl, že na něj civí. V ostrém světle zářivek najednou viděl detaily, které by mu dřív unikly: pár pih na koženi nosu, řasy, které by mu mohla závidět každá holka z ročníku... a ty rty.

Sakra, soustřed' se, okřikl se v duchu a byl rád, že Henry zmizel na chodbě. Tohle bylo to poslední, co před zápasem potřeboval.

Jakmile byli všichni převlečení, šatna ztichla. Leonardo si ještě obaloval čepel hokejky, když dovnitř vrazil trenér.

„Tak jo, pánové,“ tleskl. „První zápas. Jejich tým znáte – jsou to pořád ty stejný sráči. Williams a Youngovi jsou nebezpečný, takže je nenecháte dýchat. Gólmanovi to sypte pod vyrážku, tam mu to propadává.“ Opřel se o dveře a změřil si je pohledem. „Chci vidět, že hrajete jako tým. Žádný sólování, žádný zbytečný chyby v obranném pásmu. Chci přesný nahrávky a agresivní dorážení. Hrajte tvrdě, ale čistě. Hlavně ty, Thomasi.“

Leonardo se na něj podíval. Podle výrazu se mu ta poznámka zjevně nelíbila.

„A především,“ dodal trenér a pohlédl přímo na ně dva, „žádný vaše hádky. Na ledě táhnete za jeden provaz. Jasný?“ Počkal, až oba přikývnou, a znovu tleskl. „Fajn. Tak jim tam jděte nakopat prdel.“

Všichni vyskočili na nohy a hrnuli se z kabiny. Leonardo následoval své nabuzené spoluhráče, ale uvnitř ho svírala úzkost. Zrychleně dýchal a prázdný žaludek mu dělal kotrmelce. Měl si něco dát.

Když si sundával chrániče z bruslí, trásl se mu ruce. Henry stál u mantinelu a pouštěl kluky na led. Když si všiml Leonarda, zamířil k němu.

„Leo.“ Usadil se vedle něj a položil mu dlaň na rameno. „Jsi v pohodě?“

Leonardo ani nezvedl hlavu, jenže pak ucítil, jak mu Henryho prsty zajely kousek pod nákrčník a letmo ho pohladily po zátylku. Bylo to jen vteřinové, naprosto nevinné gesto, ale on vyskočil, jako by dostal ránu proudem. O krok ustoupil, oči navrch hlavy.

„Leo, já...“ začal Henry a ruka mu zůstala viset ve vzduchu.

„Mlč,“ utnul ho dřív, než to stihl zhoršit. Bez dalšího slova naskočil na led. Potřeboval pohyb, chladný vzduch a hluk stadionu, aby co nejrychleji přehlušil ten zmatek v hlavě.

Při rozbruslení se schválně držel u levého mantinelu. Rukavicí si přešel po místě, kde ho Henryho prsty pálily ještě teď. Koutkem oka ho viděl, jak se opírá o hrazení a nervózně si mne ruce. Koukal všude možně, jen ne jeho směrem.

„Dobrý, kámo?“ přibruslil k němu Niles. „Vypadáš rozhozeně.“

„Jasný. Pojd', jdeme se rozcvičit,“ odbyl ho Leonardo, sevřel hokejku oběma rukama a vyrazil do dalšího kolečka.

O pár minut později už stáli na modré. Dva týmy proti sobě, každý na své straně. Leonardo si jel potrást s Jasonem Youngem, kapitánem New York Royals, a pak se týmy rozjely ke střídačkám. Henry pouštěl hráče dovnitř, ale Leonardo se ho snažil nevnímat. Objížděl své spoluhráče, každého krátce poklepal po chráničích. Potřeboval se vrátit do role kapitána. Musel zapomenout na ty prsty na svém krku.

První lajna vypadala takto: Leonardo na centru, Thomas pravé křídlo, Zack levé, Lucas první obránce, Josh druhý. Leonardo se nadechl a šel si stoupnout proti Youngovi na buly. Sledoval, jak jim rozhodčí hází kotouč mezi hole. Zápas mohl začít.

HENRY

Jestli bylo Henrymu trapně v té kabině, tak to nebylo nic proti tomu, jak se cítil teď. Křečovitě svíral kovovou kliku mantinelu a měl pocit, že je to to jediné, co ho drží na nohou. Kdyby se teď pod ním otevřel led a rovnou ho pohltil, bral by to všemi deseti.

První třetinu vnímal jen jako hluk a rozmazané šmouhy barev. Byl tak hluboko ve vlastních pocitech, že si ani nevšiml, kdy časomíra spadla na nulu. Druhou třetinu už se přinutil dávat pozor. Musel. Kdyby si táta všiml, že je zase duchem nepřítomný, seřval by ho před celou střídačkou.

Přál si, aby ten dotek mohl vzít zpět. Neměl sebemenší tušení, co ho to napadlo. Věděl, že Leonardo nebyl gay. Asi. Musel ho tím úplně odrovnat. V krku měl knedlík a oči ho pálily, ale nesměl na sobě dát nic znát. Ne teď, ne tady.

Sledoval Leonarda na ledě. Působil mnohem zbrkleji než jindy. Nahrávky mu odskakovaly od čepele a dělal chyby, které by jindy vyřešil se zavřenýma očima. Henrymu se při každém jeho zaváhání sevřelo srdce. On mohl za to, že nejlepší hráč týmu hraje jako začátečník.

Byla to jeho vina.

LEONARDO

Leonardovi stékaly po celém obličejí čůrky potu. Seděl na střídačce a popadal dech. Běžela třetí třetina. Do konce zápasu zbývaly

necelé tři minuty a skóre bylo 3:3. Vedle něj funěl Thomas. Byl vzteky bez sebe, i když měl na kontě dva góly. Leo měl nulu. Do konce i Niles, obránce z druhé lajny, dneska skóroval. Všechny ty hodiny tréninku navíc, a teď tohle?

Thomas se k němu naklonil a vyštěkl: „Nahrávej mi víc, sakra!“

Leonardo raději ani neotočil hlavu. Měl chuť ho poslat do prdele, ale jen se zvedl k mantinelu. Stejně měl jít na led.

„Potřebuju dát ten zkurvenej gól,“ procedil si spíš pro sebe než k Henrymu, který stál vedle něj.

„Hraješ dobře, Leo. Nemusíš za každou cenu skórovat.“

Leonardo si jen odplivl na led. Co ten o tom mohl vědět? Henry tady jen stál, zatímco on tam nechal duši.

„Střídám!“ zařval Ashton.

Henry otevřel dvířka a Leonardo vletěl na led, kde se rovnou vrhl do vřavy v obranném pásmu. Niles tam zrovna řezal soupeře u hrazení. Leo vystihl moment, vypíchl hokejkou puk a prosmýkl se kolem beka. Stadion zařval, kluci na střídačce začali mlátit holemi o mantinel. Po pravé straně se mu nabízel Thomas.

„Nahraj!“

Leonardo ho slyšel. Viděl ho. Ale nechtěl.

Chtěl dát gól.

Musel dát gól.

Všem ukázat, že na to má. Sklopil hlavu a napřáhl ke střele, jenže v ten moment mu někdo zezadu čistě nadzvedl hůl a kotouč mu sebral.

„Do prdele.“

Soupeř během vteřiny vyrazil do brejku. Jejich obránci zrovna střídali a gólman zůstal sám. S Thomasem bleskově upalovali zpátky, ale nohy jim rychle tuhly. Leonardo v zoufalství skočil rybičku a pokusil se puk trefit, jenže místo něj nabral soupeřovu brusli. Rozhodčí zvedl ruku a hvízdal do píšťalky. Leonardo zůstal ležet na břiše. Věděl, co to znamená.

Trestné střelení.

Thomas do něj u mantinelu vrazil ramenem. „Křičel jsem na tebe! Seš hluchej, nebo prostě jenom vypatlaný sobecký hovado?“

„Zavři hubu.“ Leonardo sledoval, jak se Williams připravuje. Věděl, že jsou v prdeli. Williams nikdy nemine. Rozjel se na jejich bránu.

„No tak, Calume,“ špitl si pro sebe. Calum si vyjel, možná až moc, a to dalo Williamsovi prostor si ho naprosto vychutnat. Naznačil doprava, ale na poslední chvíli puk stáhl doleva a skóroval.

Leonardo sklopil zrak k ledu. Na kostce svítil čas 1:42 do konce. Zbytek zápasu už odehrál jako v naprosté mlze. Jejich křečovitá snaha o vyrovnání k ničemu nevedla. Jakmile halou zaduněla závěrečná siréna, věděl, že to posral. Nikdo jiný, jen on. Tahle prohra byla jeho.

„Tak dík, kapitáne. Fakt skvělá práce,“ prskl Thomas, než odjel do středového kruhu pográtulovat soupeři.

Leonardovi bylo na zvracení. Dojel ke střídačce a začal si nasazovat chrániče na nože, aby mohl co nejrychleji zmizet.

„Leo,“ chytil ho Niles za dres, ale on se mu vysmekl a zamířil do kabiny. Ani nikomu nepodal ruku. Prostě zmizel v tunelu. Věděl, že je to podraz, že se to nedělá. Jenomže on musel pryč.

V kabině si strhl helmu a vší silou s ní mrskl o zem. Rána se rozlehla prázdnou místností. Zůstal stát opřený rukama o kolena a snažil se ten vztek rozdýchat. Za sebou však zaslechl dveře.

Henry.

„Jdi pryč. Chci být sám.“ Leonardo zahodil rukavice a sedl si na lavičku. Začal si horečně rozvazovat brusle, ale prsty se mu pletly do mokrých tkaniček.

Henry ho neposlechl. Přišoupl si nízkou bednu a posadil se na ni, aby mu viděl přímo do tváře.

„Leo. Dal jsi do toho všechno. To, jak to skončilo, nebyla jen tvoje vina,“ řekl tiše.

Leonardo k němu zvedl hlavu. V šatně bylo ticho, Henryho dlaně se teď lehce dotýkaly jeho kolen.

„Měl jsem nahrát. Zabil jsem to.“ Zavřel oči a okamžitě se mu za nimi ta situace znovu promítla. „A ani jsem neproměnil. Nic. Čistá nula.“

„A co jako? To většina týmu,“ namítl Henry. „To přece ještě neznamená, že se musíš takhle trestat.“

„Jenže já nechci být většina,“ zavrčel Leonardo.

„To ty nejsi a nikdy nebudeš,“ odvětil s naprostou jistotou v hlase.

V šatně jako by došel vzduch. Leonardo se mu zadíval do očí a viděl v nich něco, co ho v tu chvíli vytáčelo i přitahovalo zároveň. Henry vypadal, že chce vzít ta slova zpátky, ale on mu nedal šanci. Popadl ho za tváře a přitáhl si ho k polibku.

Henry ztuhl a vytřeštil oči.

„Já...“ vyhrkl Leonardo a vyděšeně se odtáhl. Netušil, jak tenhle zkrat zamluvit. Henry ho ale chytil za dres a jejich rty se k sobě znovu přitiskly. Polibek chutnal po soli a adrenalinu. Bylo to zoufalé a chaotické, přesně jako ten zápas. Všechno se v něm pralo – vztek na Thomase, brejk i ta divná věc, co k tomu klukovi poslední dobou cítil.

Letící myšlenky přerušily kroky na chodbě. Hlasy spoluhráčů se blížily jako lavina.

Leonardo od sebe Henryho prudce odstrčil. Srdce mu bušilo až v krku, když se otočil ke své skřínce a začal ze sebe v rychlosti strhávat výstroj.

Henry vyskočil na nohy a rukávem si otřel rty právě ve chvíli, kdy se dveře rozletěly. Do šatny vpadl Niles následovaný zbytkem týmu. Vzduch se vmžiku zaplnil nadávkami a pachem potu. Leonardo Henrymu věnoval jediný krátký pohled – směr varování a paniky. Pak dovnitř vrazil trenér a vyhodil ho na chodbu. Henry beze slova proklouzl kolem něj.

Leonardo tam zůstal stát, zíral do země a na rtech cítil pachutí toho, co právě udělal.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hra na tenkém ledě.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.